

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Цалина Богдана Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів частин другої, четвертої статті 135 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“, частини другої статті 6 Закону України „Про статус гірських населених пунктів в Україні“

м. К и ї в
28 травня 2020 року
№ 105-2(П)/2020

Справа № 3-87/2020(173/20)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича – доповідача,
Лемака Василя Васильовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Цалина Богдана Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів частин другої, четвертої статті 135 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 31, ст. 545) зі змінами, частини другої статті 6 Закону України „Про статус гірських населених пунктів в Україні“ від 15 лютого 1995 року № 56/95–ВР (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 9, ст. 58) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Головатого С.П. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Цалин Богдан Михайлович (далі – Заявник) звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 18/173 від 5 травня 2020 року) визнати такими, що не відповідають приписам статей 3, 21, частин першої, другої статті 24, частини четвертої статті 43, частини першої статті 46, статті 48, частини першої статті 126, статті 130 Конституції України, приписи частин другої, четвертої статті 135 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII зі змінами (далі – Закон № 1402–VIII) у частині „обмеження на включення до базового посадового окладу судді регіонального коефіцієнта, якщо суддя здійснює правосуддя у суді, що розташований у гірському населеному пункті“ та частини другої статті 6 Закону України „Про статус гірських населених пунктів в Україні“ від 15 лютого 1995 року № 56/95–ВР зі змінами (далі – Закон № 56/95–ВР) у частині „неврахування щомісячного довічного грошового утримання судді“.

1.1. Відповідно до частини другої статті 135 Закону № 1402–VIII „2. Суддівська винагорода виплачується судді з дня зарахування його до штату відповідного суду, якщо інше не встановлено цим Законом. Суддівська винагорода складається з посадового окладу та доплат за:

- 1) вислугу років;
- 2) перебування на адміністративній посаді в суді;
- 3) науковий ступінь;
- 4) роботу, що передбачає доступ до державної таємниці“.

1.2. Згідно з частиною четвертою статті 135 Закону № 1402–VIII „4. До базового розміру посадового окладу, визначеного частиною третьою цієї статті, додатково застосовуються такі регіональні коефіцієнти:

- 1) 1,1 – якщо суддя здійснює правосуддя у суді, що розташований у населеному пункті з кількістю населення щонайменше сто тисяч осіб;
- 2) 1,2 – якщо суддя здійснює правосуддя у суді, що розташований у населеному пункті з кількістю населення щонайменше п'ятсот тисяч осіб;
- 3) 1,25 – якщо суддя здійснює правосуддя у суді, що розташований у населеному пункті з кількістю населення щонайменше один мільйон осіб.

У випадку, якщо суд розміщується в декількох населених пунктах, застосовується регіональний коефіцієнт за місцезнаходженням органу, який провів державну реєстрацію такого суду“.

1.3. Приписами частини другої статті 6 Закону № 56/95–ВР встановлено:

„2. Розмір державних пенсій, стипендій, всіх передбачених чинним законодавством видів державної матеріальної допомоги громадянам, які одержали статус особи, що працює, проживає або навчається на території населеного пункту, якому надано статус гірського, збільшується на 20 відсотків.

Фінансування збільшення розміру пенсій, передбачене цією частиною, здійснюється за рахунок коштів Державного бюджету України“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів впливає таке.

У липні 2013 року Заявникові було надано статус особи, що працює, проживає або навчається на території населеного пункту, якому надано статус гірського.

Починаючи із жовтня 2016 року Заявник, як суддя у відставці, отримує щомісячне довічне грошове утримання відповідно до Закону № 1402–VIII.

2.1. У грудні 2016 року Заявник звернувся до Косівського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Івано-Франківської області (далі – Управління) із заявою про підвищення на підставі приписів частини другої статті 6 Закону № 56/95–ВР розміру призначеного йому щомісячного довічного грошового утримання.

Управління відмовило Заявникові у задоволенні його заяви, посилаючись на те, що щомісячне довічне грошове утримання судді у відставці не належить до передбачених Законом № 56/95–ВР пенсійних та інших соціальних виплат.

2.2. Заявник звернувся до Косівського районного суду Івано-Франківської області з позовом до Управління про визнання неправомірними дій та зобов'язання вчинити дії.

Косівський районний суд Івано-Франківської області постановою від 16 лютого 2017 року, зважаючи на те, що Заявник „проживає на території населеного пункту, якому надано статус гірського... набув статус особи, що проживає на території гірського населеного пункту“, задовольнив його позов.

2.3. Львівський апеляційний адміністративний суд ухвалою від 25 квітня 2017 року апеляційну скаргу Управління залишив без задоволення, постанову Косівського районного суду Івано-Франківської області від 16 лютого 2017 року – без змін.

2.4. Верховний Суд постановою від 6 лютого 2020 року касаційну скаргу Управління задовольнив; постанову Косівського районного суду Івано-Франківської області від 16 лютого 2017 року та ухвалу Львівського апеляційного адміністративного суду від 25 квітня 2017 року скасував; ухвалив нове рішення; у задоволенні позову Заявника до Управління про визнання неправомірними дій та зобов'язання вчинити дії відмовив.

Верховний Суд, посилаючись, зокрема, на приписи частин першої, другої статті 135, частин першої, третьої статті 142 Закону № 1402–VIII, зазначив, що „аналіз наведених законодавчих положень дає підстави для висновку про те, що розмір щомісячного довічного грошового утримання судді у відставці нерозривно пов'язаний із розміром суддівської винагороди судді, який працює на відповідній посаді. Єдиною підставою для перерахунку раніше призначеного щомісячного довічного грошового утримання є зміна розміру складових суддівської винагороди судді, який працює на відповідній посаді“.

Зважаючи на приписи Закону № 1402–VIII та юридичну позицію Конституційного Суду України, викладену в пункті 7 мотивувальної частини його Рішення від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005, Верховний Суд дійшов такого висновку: «...щомісячне довічне грошове утримання судді у відставці не належить до категорій виплат (пенсій, державної матеріальної допомоги тощо), на збільшення яких спрямовані норми статті 6 Закону України „Про статус гірських населених пунктів в Україні“».

3. Порушуючи питання про перевірку приписів частин другої, четвертої статті 135 Закону № 1402–VIII, частини другої статті 6 Закону № 56/95–ВР на відповідність приписам статей 3, 21, частин першої, другої статті 24, частини четвертої статті 43, частини першої статті 46, статті 48, частини першої статті 126, статті 130 Конституції України, Заявник зазначив, що «конструкція частин 2 та 4 ст. 135 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ в чинній редакції, суперечать перерахованим конституційним принципам. Зокрема, відсутність у цих нормах можливості застосування регіонального коефіцієнта до базового посадового окладу судді, якщо суддя здійснює правосуддя у суді, що розташований у гірському населеному пункті, а в ч. 2 ст. 6 Закону України „Про статус гірських населених пунктів“ в частині неврахування щомісячного довічного грошового утримання судді, призводить до явного порушення принципу незалежності судді, судді у відставці, його дискримінації за професійною ознакою в частині оплати праці, порушення принципу його рівності з іншими працівниками та жителями цього ж населеного пункту».

4. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

4.1. Аналіз змісту остаточного судового рішення у справі Заявника – постанови Верховного Суду від 6 лютого 2020 року – свідчить, що в ньому не застосовано приписів частини четвертої статті 135 Закону № 1402–VIII, які Заявник просить перевірити на відповідність Конституції України, а отже, вони

не можуть бути предметом розгляду Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України.

4.2. Заявник, стверджуючи про неконституційність приписів частини другої статті 135 Закону № 1402–VIII, частини другої статті 6 Закону № 56/95–ВР, не навів аргументів щодо їх неконституційності, не зазначив, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на його думку, зазнало порушення внаслідок застосування в остаточному судовому рішенні у його справі приписів нормативних актів, які він оспорує, а обмежився цитуванням приписів Конституції України. Отже, Заявник не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

4.3. Зважаючи на викладене, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України вважає, що Заявник фактично висловив незгоду з остаточним судовим рішенням в його справі, що не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності приписів частини другої статті 135 Закону № 1402–VIII, частини другої статті 6 Закону № 56/95–ВР у розумінні вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Цалина Богдана Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів частин другої, четвертої статті 135 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII зі змінами, частини другої статті 6 Закону України „Про статус гірських населених пунктів в Україні“ від 15 лютого 1995 року № 56/95–ВР зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**